

SHRNUTÍ

DOKTRÍNA ZÁKAZU OMEZOVÁNÍ PARALELNÍCH DOVOZŮ V SOUTĚŽNÍM PRÁVU EVROPSKÉ UNIE

Cílem této diplomové práce je analyzovat současný přístup evropského soutěžního práva k omezování paralelních dovozů ve světle bezmála půlstoletí trvajících vývoje judikatury unijních soudů a ve srovnání s přístupem amerického antitrustového práva. Tradiční postoj unijních soudů a Komise k tomuto typu omezování hospodářské soutěže je v literatuře jasně popsán. Tak tomu však již není, pokud jde o nedávný a současný nejednoznačný vývoj evropského soutěžního práva. Tato práce tak směřuje k ověření těchto dvou hypotéz.

První hypotéza říká, že přístup unijních institucí k otázce omezování paralelních dovozů se vyvíjí v kruhu: od tradičního, nesmlouvavého postoje prvních dekad evropské integrace přes showívavější, ekonomický přístup v období tzv. modernizace evropského soutěžního práva zpět k tradičnímu přístupu současného období. Podle druhé hypotézy se však současný přístup unijních institucí během období modernizace přece jen posunul směrem k ekonomické analýze, a přístup k paralelním dovozům se tak nevyvíjí v dokonalém kruhu.

Metoda práce je založena, za prvé, na chronologickém hledisku (práce vysvětluje současný stav tím, že jej uvádí do širšího kontextu vývoje soutěžní politiky) a, za druhé, na komparativním hledisku (práce vymezuje přístup evropského práva pomocí konfrontace s přístupem amerického práva). Pokud jde o zdroje, práce se opírá o judikaturu, právní předpisy, *soft-law* Komise a další Komisí vydané dokumenty a, přirozeně, o literaturu. Pokud jde o rozsah, práce se zabývá především vertikálními teritoriálními omezeními a v menší míře též zneužitím dominantního postavení, pokud vede k omezování paralelních dovozů. Práce je strukturována do tří základních částí, ponecháme-li stranou úvod (kap. 1) a stručný nástin pojmu paralelních dovozů (kap. 2).

První část (kap. 3) zabývá tradičním přístupem unijních institucí k paralelním dovozům, jak byl vymezen klasickým rozsudkem ve věci *Consten & Grundig* z roku 1966, který vytváří silnou vazbu mezi evropským soutěžním právem a vytvořením jednotného evropského trhu.

Druhá část (kap. 4) zkoumá ekonomický přístup amerického antitrustového práva k vertikálním omezením a snaží se odpovědět na otázku, do jaké míry byla v evropském soutěžním právu v období modernizace (tedy od konce 90. let 20. století zhruba do roku 2010) ekonomická analýza použita na případy týkající se paralelních dovozů, přičemž nejvýznamnějšími byly případy *Bayer*, *Syfait*, *Sot. Lelos* and *GlaxoSmithKline*.

Třetí část (kap. 5) zkoumá současný vývoj evropské soutěžní politiky a jeho vliv na posuzování paralelních dovozů, přičemž nejdůležitějšími rozhodnutími v této oblasti jsou rozsudky ve věcech *Pierre Fabre* and *Premier League*.

Hlavní závěr této práce je ten, že dnešní přístup unijních institucí k otázce paralelních dovozů je spíše tradiční s ohledem na zvláštní důraz na jednotný trh, který je zmiňován jak v judikatuře unijních soudů, tak v dokumentech vydaných Komisí. První hypotéza tak byla potvrzena. Na poli paralelních dovozů se evropské soutěžní právo nenechalo příliš inspirovat antitrustovým právem americkým, jelikož ekonomická analýza je v Evropě uplatňována jen ve zcela specifických a spíše výjimečných případech a jelikož omezování paralelních dovozů je stále považováno za *restriction by object*. Druhá hypotéza tudíž potvrzena nebyla.